

განთიადი

მთაწმინდა ჩაფიქრებულა,
შეჰყურებს ცისკრის ვარსკვლავსა;
მნათობი სხივებს მაღლით ჰფენს
თავდადებულის საფლავსა.

დადუმებულა მთაწმინდა,
ისმენს დუდუნსა მტკვრისასა:
მდინარე ნანას უმღერის
რაინდსა, ურჩსა მტრისასაუ

მთაწმინდა გულში იხუტებს
საშვილიშვილო სამარეს,
მამადავითსა ავედრებს,
აბარებს ქვეყნის მოზვარესუ

მგოსანი გრძნობამორევით
თვალს ავლებს არმარესა.
და გულის პასუხს ნარნარად
უმღერის ტურფა მხარესა:

ნცა-ფირუზ, ხმელეთ-ზურმუხტო,
ჩემო სამშობლო მხარეო,
სნეული დავბრუნებულვარ,
მკურნალად შემეყარეო!..

ნვრე ავიტანე ობლობა,
სისხლის ცრემლები ვღვარეო;
წამძლია სულმა და გულმა,
შენს ნახვას დავეჩქარეო.

ნწინ მომეგებენ ღიმილით
შენი მზე, შენი მთვარეო,
გუნდი და გუნდი ვარსკვლავი,
მოკაშკაშ-მოელვარეო.

ნგულში იფეთქა სიამემე,
სევდები უკუვღვარეო, -
ია და ვარდი დამჰკუნარი
ხელახლად გამიხარეო!...

ნცა-ფირუზ, ხმელეთ-ზურმუხტო,
სულის ჩამდგმელო მხარეო,

შენი ვარ, შენთვის მოვკვდები,
შენზედვე მაგლოვიარეო!...

ნურც მკვდარს გამწირავ, ნურს ცოცხალს,
ზე კალთა დამაფარეო
და, რომ მოვკვდები, გახსოვდეს,
ანდერძი დავიბარეო:

ნდედა-შვილობამ, ბევრს არ გთხოვ:
შენს მიწას მიმაბარეო!...
ცა-ფირუზ, ხმელეთ-ზურმუხტო,
ჩემო სამშობლო მხარეო!ნ

1892 წ.